

[Jørgen Jørgensen.]

ikke Landbruget, som det ikke direkte tager Sigte paa Forholdene vedrørende Landbrugets Økonomi. Det, som berører Landbruget i denne Ordning, er, at det nu fastslaas, at Producenterne af Landbrugsvare skal have Gennemsnitseksporprisen for deres Varer, og det er et nyt Princip, heri har det ærede Medlem Hr. Carl Petersen Ret. Tidligere var det Staten, som garanterede Landbruget visse faste Priser, en Garanti, som kun har kostet Staten meget smaa Beløb, men som har haft en stor Betydning for at fastholde en større Stabilitet i en Produktion, som var livsvigtig for Befolkningens Forsyning og for Samfundets Muligheder for at skaffe Eksportvarer. Nu er der ingen Statsgaranti mere, til Gengæld faar Landbruget en Pris, der svarer til Gennemsnitseksporprisen, og det sikres bl. a. for Hjemmemarkedets Vedkommende ved, at Staten betaler Fcrskellen paa den fastsatte Hjemmemarkedspris og den Pris, Landbruget kan opnaa for Eksport.

I den foreliggende Situation anser jeg det for rimeligt og forsvarligt, at man som en midlertidig Ordning — Loven gælder kun til Nytaar — gennemfører, at Landbruget faar Gennemsnitseksporprisen for sine Varer. Med de yderst alvorlige økonomiske Forhold, som Landbruget staar i, er en Prisforhøjelse for disse vigtige Landbrugsvare nødvendig. Den nuværende Tilstand begunstiger en Produktion i Landbruget, som det ikke kan være ønskeligt eller formaalstjenligt, at det offentlige begunstiger; den begunstiger de Brug, der reducerer Besætningerne stærkest og sælger de Markedsafgrøder, de derved faar frigjort, og det kan ikke være i Samfundets Interesse, at man gennem Prisfastsættelser ligefrem opfordrer til Nedslagning af Besætningerne paa et Tidspunkt, hvor mange andre Ting gaar i Retning af at stimulere en saadan Udvikling, som er skadelig paa længere Sigt for hele det danske Samfund.

Naar man hører det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen tale om, at hvis Landbruget opnaar de Priser, der nu kan blive Tale om, vil det kunne skabe Inflation i Landbruget, og naar man hører ham tale om, hvordan det vil bevirke en Stigning i Ejendomspriserne, vidner det om en Uvidenhed om Landbrugets Forhold, som er rystende. Mon det ærede Medlem ikke aner noget om, hvordan man med Bekymring i Tusinder af Landbrug ser Fremtiden i Møde? Og hvad Udveje har det ærede Medlem til at hjælpe det Landbrug, han selv siger har visse Vanskeligheder? Det ærede Medlem foreslaar, at man skal be-

holde de Priser, man har, og saa vil det ærede Medlem sætte Omkostningerne ned, bl. a. ved at skaffe billige Foderstoffer. Jeg tror ikke, det ærede Medlem skal love for meget i saa Henseende. Muligheden for at faa Foderstoffer hjem er ikke særlig stor. Det er ikke det eneste, der kan redde det lille eller det mellemstore Landbrug eller det Landbrug, som har det store Kvæghold. Køerne kan ikke leve af Oliekager, selv om de bliver billigere end nu; man mangler det Grovkorn, som er Fundamentet i ethvert Landbrugs Økonomi. Landbruget kan i Øjeblikket ikke hjælpes med billige Foderstoffer af to Grunde. For det første, fordi man ikke kan faa Foderstoffer, i hvert Fald kun i saa ringe Omfang, at det ikke betyder noget væsentligt, og for det andet, fordi det ikke slaar til, selv om Foderstofferne er billige, for det er ikke den store Del af Omkostningerne i Produktionen, men den væsentlige Del af hele Grundlaget er forringet i en saadan Grad, at man vil være nødt til for at holde Produktionen oppe at betale højere Pris for de Varer, der fremstilles. Naar det ærede Medlem siger, at det var ønskeligt, om Omkostningerne blev sat ned for Landbruget i Stedet for at sætte Priserne op, er jeg enig deri. Jeg erkender Risikoen ved stigende Priser baade for Landbruget og andre paa et Tidspunkt, hvor man regner med, at der inden lang Tid maa komme et Nedslag i Priserne i det hele taget, men som Forholdene former sig for Landbruget nu, ser jeg ikke andre Muligheder for at opretholde den Produktion, som er i hele Samfundets Interesse, end at man maa give Mulighed for højere Pris paa de vigtigste Varer i Landbrugsproduktionen.

Naar det ærede Medlem taler om de for høje Omkostninger i Landbruget, der vanskeliggør Landbrugets Konkurrenceevne i Fremtiden, saa er der dog Omkostninger, det ærede Medlem ikke er saa interesseret i skulde sættes ned. Det kan ikke nægtes, at Lønningerne i store Dele af Landbruget sidste Aar har været umaadelig høje, for de unges Vedkommende urimelig høje. 400 Kr. pr. Maaned plus Kost og Ophold, som er den normale Løn for enhver arbejdsduelig ung Karl, er en Lønning, der ligger ud over det rimelige i Forhold til de Indtægter, Landbruget har Mulighed for at faa. Det ærede Medlem tilraadede ikke at faa disse Lønninger ned for at holde Omkostningsniveauet nede i Landbruget. Der er Slagside i det ærede Medlems Agitation her som ved andre Lejligheder.

Jeg tror det ærede Medlem skulde gøre Forsøg paa at sætte sig ind i, hvordan den